

# РЕШЕНИЕ

№ 11800

гр. София, 25.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Жана Петрова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **635** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ). Делото е препратено по компетентност от АС Хасково към АССГ, производството е образувано по жалба на М. К. /М. К./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Република Б., притежаващ паспорт № U., издаден на 04.05.2023 г. от Г., Република Т., чрез адв. Е. М. – АК- Р. със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу отказ за издаване на виза вид „D“, издаден от А. З., Съветник, Консул в Генералното консулство на Република Б. в И., по заявление за издаване на виза № I., подадено на 22.10.2025г.. Жалбоподателя излага доводи в жалбата, че отказът е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди, че при постановяването на обжалвания отказ не са обсъдени релевантните по случая факти и липсват мотиви. Навежда се на нарушение на правото на свободно придвижване, регламентирано в чл.2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС). Излага съображения, че отказа е издаден в нарушение на основните права на човека и чл.3 от протокол № 4. Счита, че отказът е немотивиран и че жалбоподателя разполага с достатъчно средства за издръжка в Б., твърди че са представени доказателства за наличието на разполагаеми и достатъчни средства за издръжка, които да обосновават намерението му. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните му права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно право на зачитане на личен и семеен живот. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от Съветник, Консул в Генералното консулство на Република Б. в И.. Претендира

направените по делото разноски и възнаграждение за адвокат по чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът, Съветник, Консул в Генералното консулство на Република Б. в И., чрез процесуалния си представител главен специалист И. А., изпраща административната пречка.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D с вх. № IST 25031492V от 22.10.2025г. (л.7-8) жалбоподателят М. К. /М. К./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Република Б., притежаващ паспорт № U., издаден на 04.05.2023г. с валидност до 04.05.2033г. подал до Генералното консулство на република България в И. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ .

Към заявлението са приложени: копие от паспорт на жалбоподателя паспорт № U., издаден на 04.05.2023г. с валидност до 04.05.2033г.; нотариално заверен договор за наем от 15.09.2025г. между: Б. Б. Ю. и М. К., сключен с - М. К. М. като пълномощник на М. К. за отдаване под наем на стая от къща находяща се в [населено място], общ. X., [улица]; нотариален акт за собственост на имота предмет на договор за наем; извлечение от банкова сметка на жалбоподателя, Удостоверение с изх. № 622/17.03.2025г. от Министерство на правосъдието на Република Б. на осн. чл. 39 ал.1 от Закона за българското гражданство, че М. К. [дата на раждане] в [населено място], [община] не е български гражданин; Акт за раждане на М. М. В.; Удостоверение от [община] – изх. № 85/01.02.2024г. че М. М. В. е в писан в регистрите на населението на [населено място] – Изселен в Т. на 20.03.1978г.; нотариално заверена декларация от наемодателя, че предоставя на турския гражданин адрес на пребиваване в [населено място], [улица]; свидетелство за съдимост издадено от Република Т., Министерство на правосъдието относно М. К.;- извлечение от семеен регистър на област К., [община] за жалбоподателя и семейството му; застраховка за пътуване в чужбина.

По подаденото заявление за издаване на виза № I., подадено на 22.10.2025г. е издаден отказ за издаване на виза вид тип „D“, от А. З., Съветник, Консул в Генералното консулство на Република Б. в И..

Обжалваният в настоящето производство отказ на виза е издаден в стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, като в него е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: по данни на наемодателя, апликанта е устроен да живее в Република Т.. Няма намерение да се установи в Република Б., трайно, продължително или постоянно, целта му е да идва на гости.”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДА„НС“ са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя от 22.10.2025г.

С писмо рег. № М-1874/25.02.2026г.(л.63) зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от ТД „Национална сигурност“ – [населено място] -, като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната ни сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

От МВР, Дирекция „Миграция“ е представено по делото – писмо с приложение: Справка от МВР, Областна дирекция на МВР X. с рег. № УРИ 272р-30333/04.12.2025г.(л.58 гръб), в която е посочено, че към момента спрямо апликанта няма наложени ограничителни мерки и административно-наказателни такива и е установено, че апликанта има влизане в Република Б. на 05.11.2025г. в 12,55ч. , като е констатирано, че при извършена проверка от служителите на група

„Миграция“ при ОДМВР- Х. отразена в докладна записка (ДЗ) с УРИ 272р-30181/03.12.2025г. (л.59) е установено, че апликанта не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, като е дадено мнение да се откаже издаването на виза за дългосрочно пребиваване вид „Д“. В същата ДЗ относно извършена проверка по искането за дългосрочна виза на чужденеца е посочено, че при извършена проверка на 28.11.2025г., на посочената като домакин в заявлението за издаване на виза от М. К. – Б. Б. Ю. на адрес: обл. Х., [община] [населено място], [улица] установена Н. Х. М., майка на посочената като домакин в искането за виза вид „Д“ - Б. Б. Ю.. Тя заявила, че чуждият гражданин е техен роднина от страна на сестра й. На адреса е установена къща на два етажа с общо 4 стаи годни за живеене. Проведен е разговор с домакина Б. Б. Ю., като й е указано да посети „Центъра за административно обслужване на гражданите“ на група „Миграция“ във връзка с подаденото искане на чуждия гражданин за издаване на виза „Д“. Б. Б. Ю. се явила на 01.12.2025г. в „Центъра за административно обслужване на гражданите“ на група „Миграция“ като представила договор за наем рег. № 13170/15.09.2025г. и копие от пълномощно №11658. При проведеният разговор Б. Б. Ю. на въпрос относно целта на чуждият гражданин, с която същият иска да получи пребиваване е отговорила, че М. К. няма да се установява трайно на територията на страната ни, ще идва от време на време. В хода на проверката е установено също, че като доказателство за осигурена издръжка, към искането си за виза вид „D“, чуждият гражданин представя документ от банка с налични парични средства. Изразено е мнения, че тези парични средства на турския гражданин реално не могат да бъдат приети, за осигурена издръжка през времето на пребиваването му в Република Б. поради факта, че с тях неограничено във времето и без условности разполагат лицата: М. К. М. с ЕГН: [ЕГН], И. К. О. с ЕГН: [ЕГН], Ш. М. Ю. с ЕГН: [ЕГН], Филиз Р. И. с ЕГН: [ЕГН] и Р. Б. М. с ЕГН: [ЕГН] на които чуждият гражданин е представил нотариално заверено пълномощно с рег. № 11658 от 18.04.2023г. издадено от 6-ти Нотариус Г., Р. Т. С цитираното пълномощно апликанта упълномощава М. К. М. с ЕГН: [ЕГН], И. К. О. с ЕГН: [ЕГН]. Щ. М. Ю. с ЕГН: [ЕГН], Филиз Р. И. с ЕГН: [ЕГН] и Р. Б. М. с ЕГН: [ЕГН], заедно или поотделно със следните права: „ да откриват и закриват банкови сметки, да внасят и теглят пари “. След анализ, че от предоставените в цитираното пълномощно права е видно, че наличните парични средства по сметката на чуждият гражданин, които той представя, като доказателство за осигурена издръжка в страната могат да бъдат изтеглени по всяко време от упълномощените лица и сметката да бъде закрыта от тях без каквито и да е условности, е направен извода, че чуждият гражданин не може да докаже целта и условията на заявеното пребиваване, поради което е предложено на основание чл. 10, ал.1 , т.17 от ЗЧРБ да бъде отказано издаването на исканата виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 18.12.2025г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 12.12.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл. 2 – правото му на свободно придвижване и по чл.8 от ЕКПЧ правото на зачитане на личен и семеен живот. Видно от изложеното в жалбата на М. К. желае да се установи в Б., където да пребивава.

Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разглеждана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. В настоящия случай отказът е подписан от А. З., Завеждащ „Консулска служба“ (З.), съветник КДЛ при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., който е оправомощен от Генералния консул да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР съгласно Заповед № 6/13.02.2025г. (л.29-30) и видно от приложената към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. (л.31) на Министъра на външните работи.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република Б., ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република Б. е уреден в Закона за чужденците в Република Б.. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС No 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - “Наредбата”. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република Б.. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанийето за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

По делото е установено, че жалбоподателят е пенсионер, което се установява от представените документи от социално-осигурителния регистър, областна дирекция “Социално подпомагане” Б., роден е в Република Б. на [дата на раждане] в Република Б. в [населено място] и като изселник е получил турско гражданство.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, съгласно която разпоредба консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция „К. отношения“ въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република Б. и Държавна агенция „Национална сигурност“ освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. В конкретния случай са налице отрицателно становище на сектор „Миграция“ – към ОДМВР - Х. и положително становище от ДАНС, като установените обстоятелства са квалифицирани като основание за отказ по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната

сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Описаните по – горе и представени от ответника в заверени преписи писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, по отношение на това спазил ли е административният орган изискванията за законосъобразност на отказа.

Видно от представените към административната преписка договор за наем на недвижим имот, декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, извлечение от банкова сметка, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Установено е, че М. К. е пенсионер и получава пенсия в достатъчен размер, осигурил е жилище - стая за престоя си в Република Б.. Съдът не кредитира изразеното становище от страна на сектор „Миграция“, че средствата на жалбоподателя в наличната му банкова сметка всеки един момент биха могли да бъдат изтеглени от пълномощниците, които имат право да откриват и оперират със сметките на апликанта. Представеното пълномощно (л.71) е издадено на лицата да представляват апликанта пред органи и учреждения на територията на Република Б.. В него е посочено, че същите могат да откриват и закриват банкови сметки, да внасят и теглят пари. От представеното извлечение от банкова сметка не се вижда да има разпореждане със средствата на жалбоподателя от трети лица. Поради което превратно е тълкуването, че средствата на жалбоподателя евентуално биха били изтеглени от пълномощниците му и той би останал без средства. Пълномощното е издадено с различна цел от тълкуваната и е по-скоро с оглед уреждане на обстоятелствата във връзка с разрешение за продължителното пребиваване на чуждия гражданин в страната ни и относно уреждане на евентуални наследствени отношения на същия с оглед факта, че е изселен от страната ни. Коментираният по – горе факти и обстоятелства не сочат на извода, че „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, каквото е изискването на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Допълнителните забележки към мотивите на процесния отказ („по данни на наемодателя, апликантът е устроен и живее в Р. Т.. Няма намерение да се установи в Република Б., трайно , продължително или постоянно, целта му е да идва на гости“), както вече се каза, очевидно са свързани със становището на Дирекция „Миграция“ ОДМВР - Х.. Както становището, така и мотивите обаче, се основават на някакви субективни заключения и предположения, понеже анализът на описаните доказателства не води до безспорен извод за недоказване „достоверно целта и условията за заявеното пребиваване“. З., който към момента е на възраст почти 54 години и е декларирал желанието си да се пребивава в Република Б., където на практика са неговите „корени“ и където е роден. Обстоятелството, че договорът за наем „е сключен с роднина, с посредничеството на пълномощник“ не означава, че е „фиктивно изготвен“. Това, че

имотът е собственост на роднина и същият е заявил, че апликанта ще идва на гости, като е установен в Р.Т. не е достатъчно да дискредитира доказателствената стойност на договора за наем, който не е за отделни посещения и периоди от време, а визира трайно наемане за ползване. От тук следва и извода, че наемателят има намерение да ползва имота. Нормално е заявителят, който се намира в Т. да ангажира пълномощник, тъй като няма каквато и да е законова причина да не може да сключи договор за наем на недвижим имот със свой роднина.

В този смисъл съдът намира, че изводите на административния орган, относно факта, че апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на пребиването са напълно необосновани и в пълно противоречие със събраните в производството доказателства относно наличието на средства от страна на апликанта и осигуреното жилище където да пребивава – потвърдени от домакина посочен в заявлението Б. Б. Ю.. Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото му на личен и семеен живот. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ " Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.", съгл. (ал. 2) Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Издаденият от Съветник, Консул в Генералното консулство на Република Б. в И., по заявление за издаване на виза № I., подадено на 22.10.2025г., отказ за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в Република Б. е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материално-правни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК, но като материално незаконосъобразен подлежи на отмяна. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро. Предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие (л.38), според който процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38 ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, на адвокат Е. Г. М. следва да бъде присъдена сумата от 511,29 евро, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 38, ал. 1 от същия закон във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, при условията на предоставена безплатна правна помощ. Разноските следва да се възложат на МВР.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и чл.2 АПК, Административен съд София-

град

РЕШИ:

**ОТМЕНЯ** по жалба на М. К. /М. К./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Република Б., притежаващ паспорт № U., издаден на 04.05.2023 г. от [населено място], Република Т., **отказ** за издаване на виза вид „D“, издаден от Съветник, Консул в Генералното консулство на Република Б. в И., по заявление за издаване на виза № I., подадено на 22.10.2025г.

**ВРЪЩА** преписката на консулското длъжностно лице - завеждащ консулска служба в ГК на Република Б. в [населено място], Република Т. за ново произнасяне по заявление на М. К. за издаване на виза вид „D“ № I., подадено на 22.10.2025г. съобразно дадените мотиви.

**ОСЪЖДА** Министерството на външните работи да заплати на М. К. /М. К./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Република Б., притежаващ паспорт № U., издаден на 04.05.2023 г. от Г., Република Т., разноски в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет цента).

**ОСЪЖДА** Министерството на външните работи да заплати на адв. Е. Г. М. с л.н. № [ЕГН] от АК- Р. със съдебен адрес: [населено място], [улица], сумата от 511,29 (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента) евро, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата безплатна правна защита и съдействие.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: